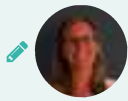

Van betekenis zijn aan het einde van het leven

Heleen Polinder

In een prachtig, bosrijk gedeelte van Ede staat hospice 'De Olijftak'. Bij binnenkomst valt op dat de sfeer prettig en gemoedelijk is. Na een gesprek met de vrijwilligerscoördinatoren wordt dit bevestigd. 'Je mag hier echt zijn wie je bent', vertelt één van hen.

Vandaag ontmoet ik Liesbeth Struijk en Edith Stijnen, de twee vrijwilligerscoördinatoren van 'De Olijftak'. Liesbeth is vanaf de start vrijwilliger en ruim 10 jaar ook coördinator. 'Het is gewoon te mooi om te stoppen!' zegt ze lachend. In totaal zijn er 35 NPV-vrijwilligers die (bijna) wekelijks in het hospice actief zijn. 'Er komen hier allerlei soorten cliënten', vertelt Edith. 'Maar we hebben ook veel soorten vrijwilligers. En het bijzondere is dat er altijd wel een klik is tussen één van de vrijwilligers en een cliënt.'

'Als vrijwilliger is het belangrijk om je bescheiden op te stellen. Je eigen mening moet je echt parkeren. Je bent hier niet voor jezelf. Van cliënten horen we weleens terug dat de liefde geproefd wordt.' Ook zijn er weleens moeilijke dingen. Cliënten die roepen dat ze dood willen, bijvoorbeeld. 'Ik voel het als een missie om juist deze mensen zoveel aandacht en liefde te geven, dat hun doodswens kleiner wordt of verdwijnt', vertelt Edith.

Regelmatig gebeuren er mooie, bemoedigende dingen. Liesbeth weet het nog goed: 'Een vrouw van midden 50 die in het hospice kwam, wilde in het begin niemand aan haar bed. Als iemand haar kamer binnenkwam, riep ze al nare woorden. Maar door deze vrouw steeds liefdevol te benaderen, ontdooide ze. Ze voelde zich als mens gezien en op waarde geschat. Aan het eind van haar leven was ze bang voor benauwdheid. Ze vroeg toen of we haar wilden helpen met ademhalingsoefeningen en daarbij haar

'Het is gewoon te mooi om te stoppen!'

hand vast te houden. Dat deden we. Zo konden we tot het einde toe nabij zijn.'

Ook een man die zijn hele leven gek van auto's was geweest, kwam in het hospice terecht. Op gegeven moment zei hij: 'Ik had nooit kunnen denken dat ik blijer zou worden door het zien van een roodborstje dan met een Mercedes'. Het laat zien dat aan het eind van een leven andere dingen belangrijk zijn dan tijdens het leven.

'Aan het eind van een mensenleven vallen alle 'onbenulligheden' weg. Mensen worden heel puur. Het is prachtig en bijzonder om daar als vrijwilliger bij te mogen zijn.' Ook voor de naaste familie ben je er als vrijwilliger. Wat je voor ze kunt doen? Een luisterend oor zijn, bijvoorbeeld. Of soms even een kopje soep inschenken. 'Je werkt vooral op je gevoel', vertelt Edith. 'Het is een kwestie van goed opletten, kijken en vragen wat iemand nodig heeft.'

Vindt u het belangrijk dat NPV-vrijwilligers in de terminale hulp hun werk kunnen blijven doen? U kunt dit steunen door een gift over te maken op **NL13 BUKK 1893 8482 57** ten name van NPV o.v.v. Vrijwilligers terminale hulp.

Foto gemaakt door Van der Wal Fotografie en Film